

ΤΑ ΘΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

Τη μυστική των Περιβίων

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Δεν ξέρεις, είπε ο γέρο ψαράς στη Λύκαινα, πόσο λυπάμαι που δεν έχω τη θάρκα μου να σε περάσω άπέναντι... Και, ξέρεις, είνε χειρότερα σήμερα... Έτσι μου είπε η μάνα του.

— Τι είπες ; φώναξε η Λύκαινα, αρπάζοντάς τον από τους ώμους. Ποιάς είνε χειρότερα ;

— Μά... ο Γκαγιάρ, απάντησε ασασιζόμενος ο Φερό.

— Ό Γκαγιάρ ; Ό Γκαγιάρ ;

— Ναι, ο Γκαγιάρ... Μά άφησε με γιατί θά με ξεσκίσεις!...

— Ό Γκαγιάρ είνε άρρωστος ; φώναξε η Λύκαινα. Και από τότε ;

— Είνε δυο-τρεις μέρες...

— Ψέματα ! Γιατί, αν ήταν άρρωστος, θά μου τώγραφε !...

— Και πώς να σου τώ γραφή στο χάλια που θρίσκειται ο φτωχός !... Και να μίν έχη κανέναν κοντά του, εκτός από εκείνη την στρίγγλα τη μάνα του και τον άδερφό του τώ σκυλλί...
— Μά γιατί μιλάς έτσι για τη μάνα του και τόν άδερφό του ; Κάποιο λόγο θάχης.

— Τι λόγο νάχω ; απάντησε ο γέρο Φερό. Αυτό που ξέρω έχω είνε ότι τώρα που ο Γκαγιάρ θρίσκειται κατάκοιτος, κινδυνεύει διπλά, κινδυνεύει από την άρρώστεια του κι από τούς δικούς του... Δεν τάχει καθόλου καλά μαζί τους και φοβάμαι μήπως τώ σκαρώσουν τώ παλληκαριού κανένα κακό πειγνίδι... Σήμερα τώ πρωί συνάντησα εδώ πέρα τη μάνα του κι έπειδή είχα δυο μέρες να δω τώ Γκαγιάρ, τη ρώτησα τί γίνεται.

«—Τι να γίνεται ; μου απάντησε εκείνη. Είνε στο σπίτι άρρωστος θαιρειά, τόσο θαιρειά ώστε φοβάμαι πως δεν θά τόν ξαναϊδή...» Αυτό μου έκανε έντύπωση, γιατί αντίπροχτες ακόμα τόν είχα δει γερό και δυνατό... «Ε, που πάς, κοπέλλα μου ; — φώναξε ο γέρο Φερό σταματώντας. Μπα ! Τι έπαθε αυτή ;

Και στάθηκε κατάπληκτος κυττάζοντας τη Λύκαινα που άπομακρυνόταν τρέχοντας, χωρίς να περιμένη ν' άκούση τώ τέλος τής διηγήσεώς του.

Η νέα γυναίκα, κυριευμένη από αγωνία για τη ζωή τώ άγαπημένου της, έτρεχε κατά μήκος της οχθής, ελπίζοντας να θρή καμιά θάρκα για να περάσει άπέναντι.

Στόν όρμητικό δρόμο της, διασταυρώθηκε με δυο ηλικιωμένους κυρίους που έκαναν τόν περιπάτο τους και τούς προσπέρασε χωρίς να τούς προσέχη. Έκείνοι όμως, ξαφνιασμένοι από τώ τρέξιμό της, γύρισαν πίσω κι άρχισαν να την παρακολουθούν από μακριά με τώ βλέμμα τους. Ό κύριοι αυτοί ήσαν ο κόμης ντέ Σαιν-Ρεμί και ο δόκτωρ Γκριφφόν, ο όποιος τόν φιλοξένησε στην έξοχική του έπαυλη.

Τού κόου η Λύκαινα έκανε τρέχοντας μιά άπόστασι ενός χιλιόμετρου πάνω-κάτω. Καμιά θάρκα δεν φαινόταν στην όχθη.

Τέλος, λαχανιασμένη, κατακόκκινη, με μάτια που πετούσαν

άστραπές, στάθηκε σε κάποιο σημείο, όπου η όχθη σχημάτιζε ένα μικρό άκρωτήριο και τώ ποτάμι στένευε πολύ.

Έκεί, μέσα απ' τά γυμνόφυλλα κλαδιά τών Ιτιών, ξεχώρισε στο άντικρινό νησί τώ Χαλαστή, τη στέγη τώ σπιτιού, στο όποιο ο Ι καγιάρ της έπιεε ίσως τά λισθία.

Άμέσως έθγαλε ένα ούρλιασμα θηρίου, άρπαξε την πελερίνα της και τόν σκούφο της και τά πετάξε με όρμη στο χώμα, έλυσε τώ φουστάνι της που έπεσε μπρός στα πόδια της, έθγαλε τά παπούτσια της κι έτσι, όπως ήταν, ώρμησε μέσα στο ποτάμι κι άρχισε να κολυμπά με γρηγοράτα τραβώντας πρός τώ νησί.

Τά μακριά της μαλλιά, που είχαν λυθή, μπλεκόντουσαν στα νερόχорта, μά η γενναία κοπέλλα δεν συγκρατιόταν από τίποτα. Κολυμπώντας γρηγορά κι έλεύθερα προχωρούσε ό-οε-α... Τά λευκά και γεμάτα νεύρα μπράτσια της χτυπούσαν σαν κουπί τώ νερό και τώ κορμί της γλυστρούσε σαν τώ χέλι σ' ύψ-τό.

Έξαφνα, από την άλλη μεριά τώ μικρού νησιού, άκούστηκε μιά δυνατή κραυγή τρώμου... μιά κραυγή άγωνίας κι' άπελπισίας...

Η Λύκαινα άνατρίχισε και μονομιάς σταμάτησε τώ κολύμπι... Συγκρατούμενη με τώ ένα χέρι στην επιφάνεια τώ ποταμιού, άρχισε ν' άφογκράζεται.

Σχεδόν άμέσως μιά δεύτερη κραυγή άκούστηκε, πιό αδύνατη όμως, αλλά και πιό ικετευτική και λαχνασιμένη...

— Γκαγιάρ ! φώναξε η Λύκαινα, ξαναρχίζοντας να κολυμπά με μεγαλειότερη άκόμη δύναμη, γιατί στην ταραχή της, νόμισε πως η κραυγές που άκουσε ήσαν δικές του.

Ό κόμης ντέ Σαιν - Ρεμί και ο δόκτωρ Γκριφφόν, οι όποιοι είχαν φτάσει τώρα στο άκρωτήριο, παρακολουθώντας από περιέργεια την Λύκαινα, άκουσαν και αυτοί τις ικετευτικές κραυγές τής άπελπισίας και ξαφνίστηκαν πολύ... Συγχρόνως, βλέποντας τη Λύκαινα να παλεύη τολμηρά κατά τώ ρεύματος, φώναξαν:

— Η δυστυχισμένη !... Θά πνιγί !...

Μά δεν υπήρχε τέτοιος φόβος. Η έρωμένη τώ Γκαγιάρ ήταν άκούραστη... Άίγες άπλωτές ακόμα κι' έφτασε στο νησί...

Μά καθώς πατούσε τώ πόδι της στη στεριά, πιάνοντας συγχρόνως έναν πάσσαλο που ήταν μπηγμένος εκεί, είδε να κυλάη άργά προς τώ μέρος της τώ ρεύμα τώ κορμί μιά νέας, που τά φορέματα της τη συγκρατούσαν ακόμα στην επιφάνεια...

Η Λύκαινα, χωρίς να χάνη ούτε στιγμή, πασιμνή καθώς ήταν με τώ ένα χέρι από τόν πάσσαλο, τεντώθηκε ολόκληρη προς τώ νερό. Και τη στιγμή ακριβώς που τώ κορμί τής νέας περνούσε από μπροστά της, τώ άρπαξε απ' τώ φουστάνι με τώ έλεύθερο χέρι της και τώ τράβηξε κοντά της.

Έξαιρετικά δυνατή κι' έπιδέξια, η Λύκαινα άνέσυρε την κοπέλλα και παίρνοντάς την κατόπι στην άγκαλιά της, έκανε με-

Η Λύκαινα είχε καθίσει κοντά στην άνασθητη Μαριάνθη.

ρικά θήματα στη στεριά και τέλ... την απόθεσε άπάνω στη χλόη.

“Η νέα αυτή, την οποία η Λύκαινα δεν είχε αναγνωρίσει ακόμα, ήταν η Μαριάνθη, η Κελαϊδίστρα !...”

“Εδώ πρέπει να πούμε ότι η σκηνή αυτή διαδραματιζόταν στην άριστη όχθη του ποταμιού κι’ ότι από την δεξιά όχθη, όπου μετά το άπαίσιο έγκλημά τους, θρσιόντουσαν ακόμα ο Νικόλας, η Πλωσκού και η μητέρα τους, δεν φαινόταν άπολύτως τίποτε...”

“Επειδή η Μαριάνθη είχε θυσισητό τόν νερό μαζί με την τρύπια θάρκα, στην όποια επέβαινε, οι φωνές της είχαν πιστέψει πως πνίγηκε.

Είχαν άλλωστε κι’ άλλη δουλειά να κάνουν: να πνίξουν και τη γρηά Σερραφίνα, η όποια επέβαινε στην άλλη θάρκα μαζί με την Πλωσκού. Γι’ αυτό ο Νικόλας, μόλις τράβηξε τόν σανίδι της θάρκας του και τὰ νερά άρχισαν να την πλημμυρίζουν, μ’ ένα άστραπιαίο πήδημα βρόθηκε στην άλλη θάρκα. “Εκεί βροθύμενος και άπό την άδελφή του, άρπαξε ξαφνικά την άνοπητη Σερραφίνα και την έβρισε τόν ποτάμι για να πνιγί κι’ αυτή, σύμφωνα με τή μουσική έντολή που είχε άπό τόν Ζάκ Φεράν. Τή χτύπησε μάλιστα άπειλημμένα με τόν γάντζο του για να την άποτελειώσει μιά ώρα άρχήτης... Και πραγματικά η γρηά έκεινη μέγαρτα, η σύνενοχος τού έγκληματικού συμβολαιογράφου, είχε πνιγί και είχε πληρώσει τὰ έγκλημάτα της.

Λαχανιάσμενη, εσαντλημένη, άναμαλλιασμένη η Λύκαινα είχε καθίσει επάνω στη χλόη κοντά στην άναίσθητη Μαριάνθη, άναλαμβάνοντας τις δυνάμεις της και κυττάζοντας με περιέργεια αήτη που είχε σώσει.

Φανταζόσθε λοιπόν, την κατάπληξη της, όταν άναγνωρισε τη συντροφισιά της στη φυλακή, την Κελαϊδίστρα που μιά τόσο άποφασιστική έπίδρασι εξέλασσε στη μοίρα της.

Τόση ήταν η έκπληξη της, όστε εξέλασε για μιά στιγμή τόν Γκαγιάρ.

— Κελαϊδίστρα ! φώναξε.

“Η Μαριάνθη κατάχλωμη καθώς ήταν, με τὰ άρματια της μισόκλειστα και θολά, με τὰ ξανθά της μαλλια κολημένα στους κροτάρους της, με τὰ χείλη της μαθιά, με τὰ χέρια της εζυλιασμένα, φαιότανε για πεθαμένη.

— Κελαϊδίστρα ! ξαναφώναξε η Λύκαινα. Και άμέσως έπρόσθεσε με άγωνία: Θεέ μου, είνε νεκρή... Μά όχι ! όχι !... φώναξε σκούθοντας και νοιωθοντας μιά άδύνατη πνοή να θγαίνει άπό τόν στόμα της. “Οχι !... Άνασάινει ακόμα !... Θεέ μου ! Θεέ μου ! Την έσωσας άπό σίγουρο θάνατο... Ποτέ ως τώρα δεν μου έτυχε να σώσω άνθρωπο. “Α ! αυτό μου δίνει θάρρα !... Μ’ έμψυχώνει !... Μά έλα που πρέπει τώρα να τρέξω στόν καλό μου... Ψυχομαχεί ο φτωχός κι’ ο άδερφός του και η μάνα του είνε ικανοί να τόν σκοτώσουν... Άλλά πώς ν’ αφήσω κι’ αυτήν την δυστυχισμένη έδω... “Ας την πάρω μαζί μου καλύτερα !... “Όσο κακές και νύνα η μάνα και η άδερφή του Γκαγιάρ θά την περιποιηθούν άμα τή δοούν σ’ αυτό τόν χάλι...”

Και η Λύκαινα, άφο έκανε αυτές τις σκέψεις, σηκώθηκε άμέσως και πήρε την Κελαϊδίστρα στην άγκαλιά της. Με τ’ άνάλαφο αυτό φορτίο στά χέρια της, άρχισε να τρέχει, διευθυμένο προς τόν σπίτι τών Γκαγιάρ.

Όταν η Λύκαινα έφτασε στό ψηλότερο σημείο τού νησιού, άπ’ όπου μπορούσε να δει και τις δύο όχθες τού Σηκουάνα, ο Νικόλας, η μητέρα του κι’ η Πλωσκού θρσιόντουσαν πειά μακριά, στό Παρίσι. Βέβαιοι ότι τόν διπλο έγκλημά τους είχε πετύχει άπολύτως, είχαν τρέξει να θρουόν τόν Κοκκινόχερ και να τόν θορηθήσουν να σκοτώσει και να ληστέψη τή γρηά Ματιέ, τή μείστρα τών διαμαντιών.

Την ίδια εκείνη στιγμή, ένας ήλικιωμένος άνδρας που παραμόνευε στην άντικρουνη όχθη και είχε παρακολουθήσει άθέμιος τή φριχτή σκηνή τού διπλού πνιγμού, άπαμακρύνταν νομίζοντας κι’ αυτός ότι και τὰ δύο θήματα είχαν πνιγί. “Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Ζάκ Φεράν, ο συμβολαιογράφος.

“Η Λύκαινα έν τώ ηεταζό εξακολουθήσει τόν δρόμο της, κρατώντας πάντοτε τη Μαριάνθη στην άγκαλιά της, και ξαφνίστηκε πολύ, όταν έφτασε μπρός στό σπίτι τών Γκαγιάρ και είδε ότι η πόρτα του ήταν κλειστή...”

“Άρσες τή Μαριάνθη άπάνω στά χόρτα και σηκώνοντας τόν κεφάλι της, κύτταξε τόν παράθυρο της κάμαρης τού Γκαγιάρ. Φαντάζοσθε εύκολα ποιά ήταν η έκπληξίς της, όταν είδε τόν παράθυρο αυτό κατάκλειστο και άσφαλισμένο άπ’ έξω με αιδε-

ρένιες πλάκες και με κιγκλίδες.

Μαντεύοντας άμέσως ένα μέρος της άλήθειας, η Λύκαινα έβγαλε μιά δυνατή κραυγή:

— Γκαγιάρ !... Γκαγιάρ !... Καλέ μου !...

“Άλλά δεν έλαβε καμιά άπάντησι...”

Φοβισμένη άπό τή αιωπή αυτή, η Λύκαινα άρχισε να τριγυρίζη ολόγυρα στό σπίτι... να τριγυρίζη σαν θηρίο που μωγκρίζει άναζητώντας την έσοδο της σπηλιάς μέσα στην όποια κρύκεται κλεισμένο τόν άρσενικό του. Κάθε τόσο δε ξεφωνίζε:

— Γκαγιάρ !... Καλέ μου ! “Εδώ είσαι !...

Και, άπάνω στη μαγία της, τράνταξε τις κιγκλίδες τού παραθύρου τής κουζίνας, χτυπούσε τόν τοίχο, έσπραχνε την πόρτα...

“Έξαφνα μιά φωνή, θυθείά και πνιγμένη, τής άποκρίθηκε μέσα άπ’ τόν σπίτι.

“Η Λύκαινα άνασκήρτισε... και τέντωσε τ’ αυτιά της...”

Μά η φωνή δεν ξανακούστηκε...
— “Ο καλός μου μ’ άκουσε !... ψιθύρισε... Πρέπει να μτώ με κάθε θυσία μέσα... “Εστω κι’ αν είνε άνάγκη να φάω την πόρτα με τὰ δόντια μου...”

Και άρχισε πάλι να θγαζή δυνατές κραυγές.

Μερικά άθονηκά χτυπήματα, που άκούσθηκαν μέσα άπ’ τόν παράθυρο τού Γκαγιάρ, άποκρίθηκαν στις κραυγές τής Λύκαινας.

— “Εδώ είνε ! φώναξε σταματώντας κάτω άπό τόν παράθυρο τού άγαπημένου της. “Εδώ είνε !... Και με τὰ νύχια μου ακόμα αν άναγκαστώ να ξεκαρφώσω αυτές τις σιδερένιες πλάκες, θά τόν άνοίξω αυτό τόν παράθυρο...”

Και λέγοντας αυτά τὰ λόγια, στάθηκε μπρός σ’ ένα παράθυρο τού ίσογειού. “Άρπαξε τὰ παντζούρια με τόν δλη της τή δύναμη και τὰ τράνταξε τόσο θίαια, όστε κυτάρθωσε να τ’ άνοιξη. “Έξαφνα τότε έπεσε κάτω ένα κλειδί που η γρηά τού είχε κρύψει πίσω άπ’ τόν παντζούρι.

“Η Λύκαινα πήρε άμέσως τόν κλειδί κι’ έτρεξε προς την πόρτα της έσοδού. Δοκίμασε τόν κλειδί στην κλειδαριά κι’ άμέσως ξεφωνίσε με χαρά:

— “Άνοίγει ! “Άνοίγει ! “Ο καλός μου σώθηκε !

Μόλις άνοίξε την πόρτα και μπήκε μέσα στην κουζίνα, άκουσε τις κραυγές τών δυο παιδιών που ήταν κλειδωμένα στό ύπόγειο και που καθώς άκουσαν θόρυβο, άρχισαν να ζητούν βοήθεια. “Η γρηά, μύ μπορούντας ποτέ να φαντασθή ότι θά πήγαινε κανείς στό νησι και θά έμπαινε μάλιστα στό σπίτι της, είχε αφήσει τόν κλειδί τού ύπογειού στην κλειδαριά.

“Η Λύκαινα άνοίξε την πόρτα κι’ άμέσως τὰ δυο παιδιά θγαχάν άπ’ τόν ύπογειο.

— Γκαγιάρ ! Λύκαινα ! τής φώναξαν. Σώσε τόν άδερφό μας τόν Γκαγιάρ. Ζητάνε να τόν σκοτώσουν !... Είνε δυο μέρες τώρα που κάρφωσαν την πόρτα τής κάμαρης του και τόν παράθυρο και τόν έχουν κλεισμένο μέσα...

— Μήπως τόν χτυπήσανε, πουθενά ; ρώτησε με άγωνία η Λύκαινα.

— “Οχι ! “Οχι ! Δέν φαντάζομαι...”

— Στην ώρα λοιπόν ήρθα ! φώναξε η Λύκαινα τρένοντας προς την πόρτα.

“Επειτα άφο άνέθηκε μερικές σκάλες, στάθηκε και φώνανε:

— “Άμαντίνα, τρέξε γρήγορα, παιδί μου, ν’ άνάψης φωτιά... Και τρέχετε και οι δύο έξω να φέρεται μέσα μιά φτωχή κοπέλλα που πνιγόταν στό ποτάμι και την έσωσα... Βάλτε την κοντά στό τζάκι να ζεσταθί... Φραγκίσκο, κανένα τσεκούρι, κινένο σφυρί γρήγορα !... Νά σπάσω την πόρτα !... Γρήγορα !...

— “Έχουμε έδω μιά θαραά ! Μά εσύ δεν θά μωρέσης να τή σηκώσης ! φώναξε ο Φραγκίσκος, κέρνοντας με δυσκολία ως τή Λύκαινα μιά τεραστία σφύρα.

— “Εγώ δεν μωρώ να τή σηκώσω ! φώναξε η Λύκαινα, ύψώνοντας με μεγάλη εύκολία τόν σιδερένιο εργαλείο, πού σ’ άλλη περίπτωση με δυσκολία θά μπορούσε να τόν μετακινήση...”

“Επειτα, άνεβαίνοντας τέσσερες-τέσσερες τις σκάλες, φώναξε προς τὰ παιδιά:

— Τρέξτε έσείς να φέρετε μέσα την κοπέλλα που σάς έπια ! Μά δύο πηδημάτα η Λύκαινα διέσχισε τόν διάδρομο και έφτασε μπροστά στην πόρτα τού Γκαγιάρ.

— Καλέ μου ! Καλέ μου ! φώναξε. “Η Λύκαινα σου είνε έδω !

(Άκολουθεί)

Είχε παρακολουθήσει άθέατος τή φριχτή σκηνή τού πνιγμού.